

HANDBOOK

HOMELAND HEARTS

Eliška Korbová, Anna Liceva, Tra My Nguyen, Josephine Gabriela Saňáková,

Thi Kim Ly Tran, Andrea Vanucci, Kateřina Vaňková

SR4B, 2018/2019

Úvod

My, mladé dívky z týmu alfa, ze čtvrtého ročníku Anglicko-českého gymnázia Amazon, jsme se rozhodly pojmout školní projekt Homeland Hearts ve formě filmu, který jsme částečně pojaly jako dokument. Tento tým nebyl vybrán náhodně. Sešly jsme se automaticky, jakožto skupina velmi dobrých přátel, tudíž jsme nemusely řešit žádné problémy ohledně složení týmu.

Volba alfa samice proběhla čistě demokraticky. Nejvíce hlasů získala Kateřina Vaňková, která funkci s radostí přijala. Další role nebylo potřeba rozdělovat, přišlo na řadu už jen přidělení úkolů, kdo co udělá. Ovšem to, jak a pro co jsme se rozhodly dál, se můžete detailněji dočíst v postupu práce.

Tým ALFA - seniors

Naše čistě ženská skupina „alfa“, námi pojmenována „Korytnačky“ se skládá ze sedmi členů. Vedoucím týmu je, jak už jistě víte, Kateřina Vaňková, která rozdělila práci mezi zbylé kolegyně a zároveň společně s Thi Kim Ly Tranovou sepsaly anotaci, úvod handbooku a postup naší práce.

Naše vedoucí, Kateřina Vaňková, právě oslavila své 19. narozeniny. Ve volném čase ráda chodí na procházky se psem, poslouchá hudbu, čte knížky a nebo chodí na nejrůznější lekce do fitness centra. V budoucnu by se ráda stala psycholožkou, čemuž ale předchází její vysněné studování na univerzitě ve Spojeném království. Její nejoblíbenější aktivitou je cestování a hned za ním je spánek.

Josephine Gabriela Saňáková studuje maturitní ročník na Anglicko-českém gymnáziu Amazon, stejně jako všichni ostatní. Ve škole má ráda mnoho předmětů. Baví ji angličtina, sporty a psychologie. Je instruktorka fitness jumping a drumfitu. Dobrovolničí. Splnila také bronzovou úroveň DofE. Ráda předává lidem radost a úsměvy.

Andrea Vanucci pochází z vesnice kousek od Mělníku. Má tři mladší sourozence. Dříve ve volném čase boxovala, dělala atletiku, hrála fotbal, stolní tenis a tenis. Nyní ji ovšem veškerý volný čas zabírá brigáda a příprava na maturitní zkoušku. Pokud se zrovna pilně neučí, ráda si vyjede na kole, poslouchá hudbu a nebo píše poezii.

Nejstarší členka našeho týmu, Eliška Korbová, přestoupila na naši školu teprve před rokem, když se vrátila ze Spojených států amerických jako výměnný student. Ve svých volných chvílích ráda běhá, chodí do fitness centra, čte knížky, zpívá, jí a nebo doučuje angličtinu. Jejím oblíbeným jídlem je cokoliv se sójovou omáčkou nebo mangem.

Tra My Nguyen studuje též na Anglicko-českém gymnáziu AMAZON. Výběr SŠ zvolila kvůli humanitnímu zaměření, protože předměty jako matematika a fyzika jí nikdy nešly. Naopak od malička vyrůstá jako bilingvní dítě, takže má velmi úzký vztah s cizími jazyky. Miluje

cestování a poznávání nových kultur. Ráda vaří, peče a od malička závodně tancovala, teď už pouze pro zábavu.

Anna Liceva, podobně jako Eliška Korbová, se přidala ke kolektivu ve třetím ročníku. Ve svém volném čase ráda tancuje, chodí na procházky se svým pejskem, čte si a píše. Dříve tancovala soutěžně, nyní už jen pro rekreaci. Ve škole ji nejvíce baví předměty v angličtině a jazyky obecně. Plánuje studium na vysoké škole, její největší sen je studovat v cizině.

Thi Kim Ly Tranová se narodila 2. 1. 2000 v Praze. Má ráda silový trénink, dlouhé procházky, nákupy a téměř všechny filmy. Ve svém volném čase ráda peče nejružnější dezerty a zároveň ji baví experimentovat s novými recepty.

Rozdělení práce

Eliška Korbová ve spolupráci s Andreou Vanucci zhotovily hlavní obsah našeho příběhu. Josephine Saňáková a Anna Liceva zpracovaly závěr handbooku a poslední členka, Tra My Nguyen, se postarala o režii, natočení a střih videozáznamů. Přestože jsme každá měla danou svou práci, ve všem jsme si vzájemně pomáhaly a poskytovaly si nejružnější nápady na vylepšování.

I když má náš tým zvolenou svou alfa samici, organizace byla založena na vzájemné spolupráci. Každá z nás vždy sdělila svůj názor a následně jsme všechny společně pracovaly na tom, aby všechny z nás byly zapojeny do probíhající práce. Všechny nápady byly brány v potaz.

Přestože každá členka našeho týmu má svůj specifický a zároveň odlišný styl od ostatních příslušnic kolektivu, bylo vždy až překvapivě jednoduché se domluvit na konečném výsledku a zrealizovat vše tak, aby to každé z nás vyhovovalo a nikdo neměl žádné námitky.

Postup práce:

První schůzka ohledně našeho projektu se konala již 31. května v kavárně Cacao, kde jsme přes hodinu pouze debatovaly nad tím, jaký příběh vybereme. Měly jsme jich na výběr hned

několik. Jedna z možností byl příběh prababičky Aničky, která z Ruska imigrovala do Čech v období konce druhé světové války. Její historka byla a stále je velmi zajímavá, ale je zde jeden zásadní problém... Aniččina babička mluví pouze rusky, což nikdo z nás (kromě Aničky) neumí, a o to by bylo celé zpracování mnohem těžší.

Dalším zajímavým příběhem byly osudy pana Kurky, dědy Kateřiny Vaňkové, který jako mladý zažil invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa krátce po tom, co byl transportován zpět z německého vězení za tajný prodej zbraní.

Třetím návrhem byl příběh dědy kolegyně Vanucci, jenž se z důvodů druhé světové války odstěhoval z Itálie do Čech se svou manželkou, paní Bertolucci, kde se následně usadili a žili poměrně spokojený život.

Historek a srdcervoucích příběhů jsme tedy naštěstí měly požehnaně, ale nakonec jsme se přeci jen rozhodly zpracovat osudy dvou sester Skalických, jejichž minulost nás všechny zaujala nejvíce. Čím nás to okouzlo, nevíme. Možná proto, že jsou to dvě osoby, díky čemuž máme víc úhlů pohledu na každý okamžik, který ony prožily, což nám následně pomáhá k lepší představivosti a následnému pochopení, co asi v tu dobu cítily a jaké to pro ně bylo.

Další schůzky už bylo poměrně náročné svolat vzhledem k blížícím se prázdninám a naplánovaným rodinným dovoleným některých z našich členů skupiny. I přes to jsme se ale ještě jednou sešly, a to 13. června, opět v kavárně Cacao na náměstí Republiky.

Na této schůzce jsme převážně jen přednášely naše nápady na vylepšení či upravení zpracování. Zároveň jsme se taktéž dohodly na skoro finální podobě našeho videa. Skoro finální, protože jsme počítaly s tím, že ne vše půjde tak, jak jsme si vysnily v hlavách a nebude to vypadat tak, jak bychom chtěly. Což se samozřejmě potvrdilo, protože hned první scénu jsme musely minimálně třikrát předělávat, protože bohužel nejsme profesionálové. Dále jsme se společně dohodly na tom, co kdo bude dělat. Rozdělení bylo určeno podle toho, koho co baví a co je mu nejbližší. Naštěstí jsme nikoho z nás nemusely do ničeho nutit násilím a všechny jsme se aktivně podílely na tom, na čem jsme měly. Při této schůzce taktéž vzniklo naše soukromé týmové jméno – Korytnačky.

Po této schůzce už následovaly poslední dohady skrz skupinovou konverzaci, Skype rozhovory a hlasové zprávy vzhledem k tomu, že jsme si práci rozdělily už předtím a nebylo, co dál už řešit. Každá začala dělat, co bylo jejím úkolem. Postupně jsme shromažďovaly informace a do draftů jsme si psaly poznámky a připomínky, které jsme pak vzájemně prodiskutovaly a rozhodly o případných změnách.

Po natočení základních a hlavně nejdůležitějších částí našeho videa přišel na řadu střih, úprava a zapojení nás samotných. Tato část byla jedna z nejtěžších, jelikož není vůbec lehké interpretovat něčí řeč bez přerků.

Během naší práce se nevyskytly žádné závažné problémy. Čas od času se nám něco nepovedlo, nebo jsme neměly nápad, jak co zpracovat a napsat, ale naštěstí při nás stáli všichni svatí a vše se nám podařilo. Samozřejmě se to také neobešlo bez lehkých výměn názorů, přeci jen jsme tým holčičího osazenstva, ale nebylo to nic, co by náš tým obrátilo vzhůru nohama.

Obrovskou výhodou našeho týmu bylo a je to, že nám všem doopravdy záleží na tom, abychom byly s projektem spokojeny a aby vypadal tak, jak si přejeme. Díky tomu tedy komunikace mezi námi byla naprosto perfektní a byly jsme schopny vyřešit všechno, na co jsme si vzpomněly. Naším pozitivním přístupem jsme taktéž docílily toho, že nás projekt doopravdy bavil a vymýšlení a zpracovávání všeho potřebného jsme si v závěru i užily.

Osudy Vítí Skalické

Celý tento příběh začíná spojením rodů Kulhánkových a Skalických. Rody byly založeny na konci devatenáctého století. Dalším společným znakem těchto dvou rodin je přestěhování se na Ukrajinu ještě před první světovou válkou. Tam se také již zmíněné rodiny seznámily a spojily tak své osudy v jeden. Rodina Kulhánkova se přestěhovala z Roudnice nad Labem do oblasti Kyjeva, do města Slavkovice, kde byla jedna z mnoha českých osad. Tam žila i rodina Skalických. Nejbližší škola byla až několik kilometrů odtud, a to v okresním městě Bazar, a žáci do ní museli chodit pěšky přes les. Báli se vlků, kteří číhali všude kolem, a v zimě se museli brodit sněhem. Pro všechny to bylo velmi nepříjemné a náročné.

Rodina Kulhánkova i Skalických se přestěhovala na Ukrajinu, stejně jako několik dalších rodin, hlavně z důvodu veliké bídy, chudoby a nezaměstnanosti na území Čech. Před emigrací jim byly slíbeny pozemky na žití, ale po příjezdu jim byla darována rozsáhlá zalesněná půda, kterou museli složitě vykácet, aby tam nějaké pozemky mohly vzniknout. Pro rodinu to bylo fyzicky i psychicky velice náročné. Téměř jeden rok, možná i déle, byli tedy nuceni žít v zemljankách, takzvaných podzemnicích, což jsou prosté díry v zemi zakryté pouze dřevem, aby provizorní obydlí bylo alespoň v minimálním bezpečí. Na Ukrajinu se rodina přestěhovala na začátku podzimu, takže je poměrně zbytečné zdůrazňovat, jak bylo těžké přežít podzimní chlad, ba dokonce velmi krutou a mrazivou zimu, která následně přišla na východ. Přinesla s sebou spoustu sněhu a také uměle vyvolaný hladomor, který obnášel konzumaci jednoho krajíce chleba a jedné brambory na osobu na týden. Češi ale měli jednu výhodu. Poláci, Židé, Ukrajinci, a jiné národnosti vlastnili koně. Neměli je, ale čím žít. Vzhledem k tomu, že jim koňské maso přišlo prašivé a hnusné, nikdy by ho nepozřeli. Tak tedy koně pustili do lesa. A v tom to bylo, Čechům koňské maso chutnalo, a tak díky lovu koní v lese nezemřeli hladem. Spousta lidí také zabíjela krávy, aby snědla jejich maso, ale pak stejně měli hlad. Tyto dvě rodiny byly dost chytré na to, aby si své krávy ponechala. Díky nim totiž mohly pít mléko, a tak měly stále dost velký přísun živin.

Nějakou dobu trvalo, než rodina začala žít na Ukrajině jakžtakž normální život. Kulhánkovi měli dceru, která se narodila v roce 1924. Dívka se vdala za muže polské národnosti. Ten se narodil v roce 1917 a jeho příjmení bylo Bašek. Rodina Baškova zplodila 5 potomků – jednu dívku, která nešťastně zahynula v deseti letech a dále čtyři chlapce, kteří se ze všech sil snažili uživit rodinu a přežít krušné podmínky. Ze začátku se jim nevedlo vůbec špatně, protože byli velmi světažní, chytří, šikovní a pracovití a nechali si z Čech dovézt různé orné stroje, mlátičky, traktory a podobné věci, které slouží k práci na poli. Díky těmto vymoženostem, které na Ukrajině nebyly až tak populární, se jim podařilo založit společnost podobnou JZD. S dodávkou chmele, který začali později pěstovat, se uskutečnila i výroba piva. Obchodování s těmito surovinami jim umožnilo koupit různých věcí, které si ostatní imigranti nemohli se svým příjmem dovolit.

Čtyři již výše zmínění synové Baškových měli mimo tento byznys i jiná zaměstnání. Jeden ze synů byl městským úředníkem, druhý syn pracoval na poště a poslední ze synů se živil jako

veterinář, o čtvrtém si však už Vítá nepamatuje, kde pracoval. Všichni se velmi snažili a tvrdě pracovali, aby vynikli mezi ostatními imigranty, protože těch byla v té době spousta. Toto rozhodnutí jim zachránilo alespoň nějakou část výdělku po nástupu Vladimira Lenina do funkce hlavy vlády sovětského Ruska. Nelíbilo se mu totiž, že lidé jiné národnosti jsou tak úspěšní a nesouhlasil s jejich pracovitostí. V rámci své ideologie jim tedy majetky zabavil, až jim téměř nic nezbylo. Byli nuceni žít v bídě a chudobě, stejně jako ostatní zahraniční uprchlíci, či lidé jiných národností žijící na území sovětského Ruska – například další Češi, Poláci, Židé a tak dále.

Rodina Kulhánkových byla vždy o něco majetnější než rodina Skalických. V rodině Skalických se narodilo 9 dětí, z čehož hned první dcera zemřela kvůli špatným životním podmínkám ve velmi nízkém věku. Maminka Skalická dávala všem dětem jména z českého kalendáře, aby zachovala alespoň část české národnosti v jejich rodině. Paní Skalická byla moudrá žena a všechny důležité informace si zapisovala do Bible. Měla tam jména a data narození všech dětí, křty, svatby, všechno tam měla napsané. Bohužel, když se vraceli do Čech, Bible zůstala přes noc na okně a díky vlhkosti a -30 stupňům Celsia tam, bohužel, přimrzla, a tak ji tam musela rodina nechat. Když dojeli do Čech a měli potvrdit svůj původ, museli nahlásit data narození. Tatínek ani maminka si nepamatovali data narození všech 8 dětí, a tak všichni měli oficiálně zapsané jiné narozeniny, než měli a doteď je slaví.

Na Ukrajině se jim nešlo nejlépe, ale díky vlastnictví krav to bylo o něco jednodušší než v ostatních rodinách. V každé vesnici byl obrovský dům, který se využíval pro kulturu - různé taneční zábavy, sešlosti a podobně. Ve městě, kde bydlela rodina Skalických byl jeden takový opuštěný dům, a tak dal tatínek žádost, aby se tam nastěhovali. Žádost mu povolili, rodina se tam tedy nastěhovala. Bylo to něco úplně jiného, než bydlet v dřevěných chatkách. Většina rodinného života se odehrávala v kuchyni. Děti si tam hrály, dělaly úkoly, tatínek tam pracoval, občas i řezal dřevo a maminka vařila a pekla, načež potom od trouby šlo veliké teplo, které celou kuchyň vytopilo. To je jeden z hlavních důvodů, proč se rodina v kuchyni zdržovala nejvíce. Dalším bylo hlavně to, že byla rodina pohromadě a bylo jim dobře.

Když byla největší bída, rodina musela hodně šetřit. Například i tím, že nesázela brambory celé, ale vylupovali jenom jednu kuličku a ze zbytků uvařili na jídlo. Ušetřilo se tím spousta

brambor, a přece rostly. Dále šetřili na zvířatech, například dojením krav či lovením koní v lese, o čemž jsme se už výše zmínily. Velkou zajímavostí bylo pasení krav. Pokaždé někdo z vesnice, kdo měl zrovna službu, vzal všechny vesnické krávy na pastvu a byl s nimi třeba celé odpoledne. Když se vracely domů, krávy už si pamatovaly, kde bydlí, takže zaběhly ke svému domu, aniž by je tam musel někdo popohánět.

Víta vyprávěla o svatbách a křtech. To jsou zážitky. Když se dva z rodiny brali, tak kněz, který je oddával, byl tak opilý, že je ani oficiálně neoddal. Když přijeli do Čech, museli si to vymyslet a odsvědčit, že jsou svoji, i když tedy oficiálně nebyli. Něco podobného se stalo, když se narodil jeden ze synů Skalických. Teta se strýcem se nabídli, že s ním půjdou ke křtu, ale byli tak opilí, že místo do katolického kostela, vešli do pravoslavného kostela. Takže tento syn byl jediný v rodině pokřtěn jako nekatolík. Maminka Skalická o tom dlouho nevěděla, ale nebyla z toho vůbec nadšená.

Na začátku roku generál Svoboda prohlásil, že kdo je Čech, může se vrátit zpátky. Abychom to uvedly na pravou míru - po válce se Němci z pohraničí stěhovali zpátky do Německa, takže spousta baráků zůstala neobydlená. Stalin řekl to stejné, ale vyhlásil toto nařízení jen pro určité obce. No, a rodina Skalických už do tohoto rajónu bohužel nespádala. A tak napsali Stalinovi dopis a on je přijal na schůzku. Tatínek k němu tedy dorazil a Stalin mu poděkoval, že byli takovým kulturním a hospodářským přínosem pro Sovětské Rusko a podal jim povolení vycestovat zpět do Čech. Rodina byla ráda a vyjela na cestu. 14 dní jeli velkým vlakem na převážení dobytka, ve kterém měli jeden sud na odpadky a jeden s vodou na pití. Jistě si dovedete představit, že takovéto podmínky přežil jen málokdo. Ale po té dlouhé a náročné, vyčerpávající cestě se s nadšením celá rodina usídlila v Albrechticích, v Sudetech, a poté se přestěhovala do Jirkova, kde Vítězlava Skalická, předposlední narozené dítě, i s Andělou Skalickou, posledním narozeným dítětem Skalických dodnes spokojeně žijí. Tyto dva rody mají spoustu potomků ve všech koutech České republiky.

Životní situace na většině míst v celé Evropě v první polovině dvacátého století nebyla růžová pro nikoho. Spousta lidí emigrovala ze svých zemí do jiných v domnění, že je tam situace o něco lepší. Kvůli všudypřítomné válce, ať už první světové, či druhé světové, panovala všude chudoba, bída, hladomor, nezaměstnanost, nedostatek surovin a zboží. Zatímco ženy trávily

čas doma s dětmi nebo v polních nemocnicích jako zdravotní sestry, muži zběsile a odvážně bojovali na válečných frontách. Technika a věda v tomto období nezůstala pozadu.

Během této doby proběhlo mnoho nových objevů a bylo sestrojeno velké množství vynálezů, jako například penicilin (1928), televize (1925), podprsenka (1912), počítač (1941), tank (1916), atomová bomba (1945) nebo mobilní telefon (1946).

Během války se situace ještě zhoršovala – hladomor zasahoval více částí sovětského Ruska, takže také Ukrajinu, ve které tato rodina stále žila, chudoba a nezaměstnanost nabíraly taktéž na své síle. Pro rodinu Kulhánkových a rodinu Skalických a všechny jejich potomky bylo jediné štěstí, že byl v tu dobu zrovna v armádě generál Svoboda, který byl k Čechům velmi milý a shovívavý. Vyhlásil totiž, že kdo je české národnosti a stále má v Čechách rodinu, se tam může navrátit. Mělo to však podmínku, a to, že se nejprve musí zapsat na vojnu a účastnit války a pomoci tak, jak jen to je možné. A tak šel pan Bašek bojovat do války, díky čemuž se rodina mohla v dubnu roku 1947 vrátit zpět do Čech.

Závěr

Po dlouhé a náročné práci jsme s projektem hotovy. Tento projekt nás obral o mnoho sil, ale máme opravdu radost z našeho výsledku. Od prvního setkání až do poslední chvíle, kdy jsme na projektu pracovaly, jsme se navzájem podporovaly a pomáhaly si.

Měly jsme na výběr opravdu z mnoha zajímavých příběhů, ale jsme velmi spokojené s naší definitivní volbou. Vyprávění dvou sester nás velmi nadchlo a doufáme, že i vás. Napřed jsme si nebyly jisté, jestli nevádí, že budeme zpracovávat dvě osoby. Nyní si ale myslíme, že dva různé pohledy na stejnou událost jsou velmi zajímavé a mnohem více nutí k úvaze. Těšíme se, až se podělíme i s naším finálním výtvozem.

Jsme přesvědčené, že handbook i video se nám nakonec povedly. Ve všem máme nějaké rezervy, ale daly jsme do našeho projektu velké úsilí. Mezi nejnáročnější úkony považujeme organizaci všeho. Splnění limitů a vymyšlení, jak celý nápad pojmem. Každá z nás měla své

návrhy a připomínky, což nás na jednu stranu obohatilo, na druhou ale občas bylo náročné najít nějaký kompromis, abychom všechny zůstaly spokojené.

Nicméně jsme nadšené, jak jsme spolupracovaly. Fungovala vzájemná komunikace i rozdělení rolí a mohly jsme se na sebe spolehnout. Bavilo nás zjišťování životních cest sester, ponoření se do historie a osudů reálných osob.

Mezi zábavnější části projektu určitě patřilo natáčení videa, rozhovor se sestrami a plánování našeho postupu. Vždy jsme se sešly v přátelském prostředí jako třeba kavárně. Příjemná atmosféra nám určitě pomohla k tomu uvolnit se a jsme vděčné, že nám škola tuto možnost dala. Mezi nudnou část bychom určitě zařadily sepisování dlouhého handbooku, který ale víme, že byl nezbytný.

Pokud bychom dělaly projekt znovu, určitě bychom zvýšily počet schůzek a hodin přípravy, aby náš projekt mohl být ještě lepší. Měly bychom více času na zpracování a detailní promyšlení, koho si vybereme a jak návrh zpracujeme. Neřekly bychom, že jsme přípravu podcenily, ale občas, když se vyskytla nejasnost, jsme s detaily přicházely narychlo.

Největším přínosem byla spolupráce v týmu, která nás stmelila a sblížila. Víme, že se na sebe můžeme obrátit ve věcech školních i osobních. Dále jsme se dozvěděly velmi zajímavé informace o historii. Hodiny dějepisu nás naučí, jak šly události za sebou, jejich návaznost a jaký měly vliv, ale historky reálných osob nám vždy tyto události přiblíží, protože se jedná o něco konkrétního a osobního. Tento příběh nás dovedl k zamyšlení, které považujeme za velmi důležité a víme, že to byl jeden z účelů tohoto projektu. Nyní si mnohem více vážíme doby, ve které žijeme. Za další přínos považujeme kreativní myšlení, které jsme hojně využívaly, aby náš projekt za něco stál a zářil originalitou.

Jsme si jisté, že celý nápad šel zpracovat i lépe, ale obecně jsme s naším výtvořem spokojené, a to převážně díky angažovanosti každé z nás.

Jak řekl Konfucius: „*Důležitý není cíl, ale cesta.*“

Obrazové přílohy:

(Kulhánkovi)

(Skalický)

(Rodina Skalických)

(Vítina maminka)

(Generál Svoboda)

(Bašek)

(vojáci)

(Víta za mlada)

(sestra Anděla)